

Dosar nr. 33399/3/2011 (Număr în format vechi 753/2012)

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE
MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIA CIVILĂ NR. 3113

Ședința publică din data de 27.04.2012

Completul compus din:

PREȘEDINTE - DANIELA - ELENA OPRIȘ
Judecător - CARMEN – GEORGIANA COMȘA
Judecător - ALINA BOGDANA ORĂȘEANU
Grefier - FLORICA VOINEA

Pe rol se află soluționarea cererii de recurs formulată de recurentul-pârât **MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI**, împotriva sentinței civile nr.9514 din 31.10.2011, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr.33399/3/2011, în contradictoriu cu intimatul intervenient în nume propriu **IONESCU ADRIAN MIHAI**, intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"** și intimata-pârâtă **UNIVERSITATEA POLITEHNICĂ DIN BUCUREȘTI**, având ca obiect "drepturi bănești - disjuns din dosar nr. 47095/3/2009".

La apelul nominal făcut în ședința publică, *pe lista amânări fără discuții, cu părțile prezente*, au răspuns intimatul intervenient în nume propriu **IONESCU ADRIAN MIHAI**, personal, legitimat în fața instanței, intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"**, prin avocat I. Gureșoiaie, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. 418653/2012, depusă la dosar în ședința publică de astăzi și intimata-pârâtă **UNIVERSITATEA POLITEHNICĂ DIN BUCUREȘTI**, prin consilier juridic Neagu Georgeta, în baza delegației depuse la dosar în ședința publică de astăzi, lipsă fiind recurentul-pârât **MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI**.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că, la data de 26.04.2012, prin Serviciul Registratură intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"**, a depus întâmpinare, în patru exemplare.

Intimata-pârâtă **UNIVERSITATEA POLITEHNICĂ DIN BUCUREȘTI**, prin consilier juridic depune la dosar întâmpinare și comunică celorlalte părți prezente câte un exemplar al acesteia.

Intimata reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"**, prin avocat, solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea luării la cunoștință de conținutul întâmpinării.

S-au comunicat părților prezente câte un exemplar al întâmpinării formulate de către intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"**.

Curtea, pentru a da posibilitate părților să ia cunoștință de conținutul întâmpinărilor depuse la dosar, lasă cauza la ordine.

La apelul nominal făcut în ședința publică, *la ordine*, au răspuns intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"**, prin avocat I. Gureșoae, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. 418653/2012, depusă la dosar în ședința publică de astăzi și intimata-pârâtă **UNIVERSITATEA POLITEHNICĂ DIN BUCUREȘTI**, prin consilier juridic Neagu Georgeta, în baza delegației depuse la dosar în ședința publică de astăzi, lipsă fiind recurentul-pârât **MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI** și intimatul intervenient în nume propriu **IONESCU ADRIAN MIHAI**.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat și probe de administrat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în combaterea motivelor de recurs.

Având cuvântul, intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"**, prin avocat, referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a recurentului, invocată prin motivele de recurs, arată că, potrivit art. 171 din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată cu modificările ulterioare, instituțiile de învățământ superior de stat funcționează ca instituții finanțate din fondurile alocate de la bugetul de stat și din alte surse, potrivit legii.

Bugetele de venituri și cheltuieli ale instituțiilor de învățământ superior de stat se aprobă de Ministerul Educației, după adoptarea bugetului de stat, prin ordin al ministrului. În art. 167 alin. 5 din același act normativ se arată că, finanțarea de bază cuprinde și cheltuielile de personal.

În final, intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"**, prin avocat, solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea sentinței civile atacate ca fiind legală și temeinică.

Nu solicită cheltuieli de judecată.

Având cuvântul, intimata-pârâtă **UNIVERSITATEA POLITEHNICĂ DIN BUCUREȘTI**, prin consilier juridic, solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea sentinței civile atacate ca fiind legală și temeinică, pentru considerentele detaliate pe larg în cuprinsul întâmpinării.

Curtea declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Deliberând asupra recursului, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr.9514 din 31.10.2011, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr.33399/3/2011, au fost respinse, ca neîntemeiate excepțiile formulate de paratul Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, a fost admisă

acțiunea, precizată și formulată de reclamanții ce au calitatea de membrii de sindicat și sunt reprezentanți de Federația Națională Sindicală „Alma Mater” și cererea de intervenție în interes propriu formulată de către Ionescu Adrian Mihai, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Educației Cercetării Tineretului și Sportului și Universitatea Politehnică din București și au fost obligați pârâții la plata către reclamanții salariații ai Universității Politehnică din București, membrii ai Federației Naționale Sindicale Alma Mater proporțional cu perioada lucrată de fiecare a drepturilor salariale neacordate rezultată din neaplicarea Legii 221/2008, respectiv diferența dintre drepturile salariale efectiv încasate și cele convenite în conformitate cu Legea 221/2008 începând cu data de 01.10.2008 și până la data de 31.12.2009 sumele urmând a fi actualizate cu indicele de inflație până la data plății efective.

Prin aceeași sentință, a fost admisă cererea de chemare în garanție a Ministerului Educației Cercetării Tineretului și Sportului formulată de către intervenientul Adrian Mihai Ionescu și a fost obligat chematul în garanție Ministerul Educației Cercetării Tineretului și Sportului să asigure fondurile necesare în vederea plății drepturilor salariale la care a fost obligate pârâta Universitatea Politehnică din București.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut în ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Educației Cercetării Tineretului și Sportului că, față de cadrul legal în vigoare în perioada de la care se solicită plata drepturilor salariale, cât și de cadrul legal în vigoare la data promovării cererii de chemare în judecată, pârâțul Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, are calitate procesuală pasivă astfel, dispozițiile art. 171 alin.1 din Legea nr. 84/1995 prevedeau că instituțiile de învățământ superior de stat funcționează ca instituții finanțate din fondurile alocate de la bugetul de stat și din alte surse, potrivit legii.

Potrivit alin.2 veniturile acestor instituții se compun din sume alocate de la bugetul Ministerului Educației Naționale, pe bază de contract, pentru finanțarea de bază și finanțarea complementară, realizarea de obiective de investiții, fonduri pentru burse și protecția socială a studenților, precum și din venituri proprii, dobânzi, donații, sponsorizări și taxe percepute în condițiile legii de la persoane fizice și juridice, române sau străine, și din alte surse. Aceste venituri sunt utilizate de instituțiile de învățământ superior, în condițiile autonomiei universitare, în vederea realizării obiectivelor care le revin în cadrul politicii statului din domeniul învățământului și cercetării științifice universitare.

Ulterior, prin dispozițiile art.216 alin.1 din Legea nr. 1/2011, s-a prevăzut că statul își exercită atribuțiile în domeniul învățământului superior prin intermediul Parlamentului, Guvernului și Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

Prevederile alin.2 lit. g din același text de lege sunt în sensul că Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului are următoarele atribuții principale: g) elaborează și propune proiectul de buget pentru învățământul superior, ca parte a bugetului educației și bugetului cercetării.

Mai mult decât atât, chiar pârâtul a recunoscut prin întâmpinare că instituțiile de învățământ superior stabilesc bugetul de venituri și cheltuieli, care este aprobat de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, după adoptarea bugetului de stat, potrivit art.171 alin.10 din Legea nr. 84/1995, republicată, cu modificările ulterioare, în vigoare la momentul apariției Legii nr. 118/2010.

În consecință, față de faptul că acțiunea vizează plata unor drepturi de natură salarială, legitimarea procesuală pasivă în calitate de pârât, este generată de calitatea sa de ordonator de credite, motiv pentru care s-a dispus respingerea excepțiilor lipsei calității procesuale pasive ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția nulității absolute și lipsa calității procesuale active a reclamantului instanța a constatat că organizațiile sindicale apară drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă și contractele individuale de muncă, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză.

Dispozițiile legale conferă organizației sindicale inclusiv dreptul de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea acestora, singura limitare pe care textul art.28 din Legea nr.54/2003 a impunere fiind legată de situația în care persoana în cauză se opune ori renunță la judecată, într-un atare caz acțiunea neputând fi introdusă ori continuată de organizația sindicală, această prevedere constituind o garanție a realizării scopului sindicatelor și anume apărarea drepturilor și intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor lor.

Pe fondul cauzei s-a arătat că a fost sesizat cu soluționarea unui litigiu referitor la calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale care s-ar cuveni reclamantilor reprezentați prin Federația Națională Sindicală „Alma Mater” în calitate de personal didactic al Universității Politehnică București, începând cu data de 01.10.2008 până la data de 31.12.2009, în raport de dispozițiile Legii nr.221/2008.

Reclamantii consideră că drepturile salariale li se cuvin a fi calculate în baza unei valori a coeficientului de multiplicare de 400 lei, începând cu data de 01.10.2008, ca urmare a modificării OUG nr. 15/2008, prin Legea nr.221/2008.

Prin urmare, se impune a se stabili data la care acest act normativ a intrat în vigoare, dacă au avut loc modificări, prin ce acte normative și efectul pe care acestea le-au avut asupra lui.

Potrivit dispozițiilor art.1 alin.1 lit. c liniuța trei din OG nr. 15/2008 în cursul anului 2008 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, aprobată cu modificări prin Legea nr.6/2005, cu modificările ulterioare, se majorează după cum urmează: c) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3 valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 va fi: - 1 octombrie - 31

decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 291,678 lei, respectiv o creștere cu încă 6%. Valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 pentru această perioadă poate deveni 299,933 lei, în condițiile realizării principalilor indicatori economici pe care este construit bugetul de stat pe anul 2008, respectiv creșterea produsului intern brut, ținta de inflație, precum și nivelul productivității muncii.

Prin Legea nr.221 din 27 octombrie 2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 730 din 28 octombrie 2008, Ordonanța Guvernului nr. 15 din 30 ianuarie 2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, adoptată în temeiul art. 1 pct. V.1 din Legea nr. 373/2007 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, a fost aprobată cu modificări.

Conform articolului unic pct. 3 din Legea nr. 221/2008, la articolul 1 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins: "c) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3 valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea: - 1 ianuarie - 31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 259,593 lei; - 1 aprilie - 30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 275,168 lei, respectiv o creștere de 6%; - 1 octombrie - 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 400,00 lei, care reprezintă valoarea de referință pentru creșterile salariale ulterioare."

Pornind de la această reglementare legală, reclamantii au considerat că drepturile lor salariale trebuie calculate în raport de acest text de lege, începând cu data de 01.10.2008, prin utilizarea valorii de referință de 400 lei.

Ulterior, prin acte normative succesive, respectiv OUG nr. 136/2008, OUG nr. 151/2008, OUG nr. 1/2009, OUG nr. 31/2009, OUG nr. 41/2009, s-a dispus asupra domeniului de reglementare ce a format obiectul Legii nr. 221/2008.

În acest sens, prin Ordonanță de Urgență nr. 136 din 28 octombrie 2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008, respectiv prin art. 4, s-a dispus că începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă următoarele prevederi din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008: - liniuța a 3-a de la art. 1 alin. (1) lit. a); - liniuța a 3-a de la art. 1 alin. (1) lit. c); - referirile la "valoarea coeficientului de multiplicare 1,000" pentru perioada "octombrie - decembrie 2008" din cadrul anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3.

Potrivit dispozițiilor art.1 lit. b din OUG nr.136/2008, în perioada octombrie - decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 a salariilor personalului didactic din învățământ se stabilește după cum

urmează: b) 299,933 lei pentru funcțiile didactice prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008.

Așadar, valoarea coeficientului de multiplicare de 400 lei a fost înlocuită cu cea de 299,933 lei.

Prin decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008 Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 804 din 2 decembrie 2008 pronunțată de Curtea Constituțională a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului și s-a constatat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008 sunt neconstituționale.

În motivarea deciziei Curtea a reținut că adoptarea de către Guvern a Ordonanței de urgență nr. 136/2008 nu a fost motivată de necesitatea reglementării într-un domeniu în care legiuitorul primar nu a intervenit, ci, dimpotrivă, de contracararea unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptată de Parlament. Așa fiind, în condițiile în care legiuitorul primar a stabilit deja prin Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, condițiile și criteriile de acordare a acestor creșteri salariale, Guvernul, prin intervenția sa ulterioară, intră în conflict cu prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora "Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării".

Curtea a constatat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2008 înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece afectează drepturi fundamentale, precum dreptul la muncă și la protecția socială a muncii și dreptul la un nivel de trai decent, așa cum sunt consfințite în prevederile constituționale ale art. 41 și art. 47 alin. (1). Prin conținutul lor, acestea sunt drepturi complexe care includ și dreptul la salariu și dreptul la condiții rezonabile de viață, care să asigure un trai civilizat și decent cetățenilor.

Curtea a constatat că neconstituționalitatea reținută în condițiile arătate mai sus lovește actul normativ în ansamblul său, astfel că abrogarea dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2008 prin cele ale art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, ulterior sesizării instanței constituționale, nu mai are nicio relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Prin Legea nr. 57 din 1 aprilie 2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru

salarizarea personalului din învățământ în anul 2008 Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 224 din 7 aprilie 2009 Parlamentul României a fost respinsă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136 din 28 octombrie 2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 31 octombrie 2008, cu modificările ulterioare.

Al doilea act normativ, care a fost emis pentru a împiedica aplicarea dispozițiilor OUG nr. 15/2008 în forma modificată prin Legea nr. 221/2008, a fost OUG nr. 151 din 10 noiembrie 2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 759 din 11 noiembrie 2008, prin care s-a dispus modificarea și completarea Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008.

Astfel, conform art. 1 pct. 2 din OUG nr. 151/2008, articolul 1 alin.1 lit. c liniuța 3 se modifică și va avea următorul cuprins: "Art. 1 - (1) În cursul anului 2008 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2005, cu modificările ulterioare, se majorează după cum urmează: c) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea: - 1 octombrie - 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 299,933 lei.

De asemenea, prin art. 1 pct. 3 s-a dispus că după articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins: în cursul anului 2009 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3, se majorează după cum urmează: a) pentru perioada 1 ianuarie - 28 februarie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a; b) pentru perioada 1 martie - 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b; c) pentru perioada 1 septembrie - 31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b. (2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului pentru anul 2009 sunt cele prevăzute în anexele nr. 4 și 5."

Prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 464 din 6 iulie 2009 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ sunt neconstituționale.

În motivarea deciziei, Curtea observă că prevederile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 reduc în mod substanțial majorările salariale la care ar fi avut dreptul personalul din învățământ în temeiul Legii nr. 221/2008 de aprobare a Ordonanței Guvernului nr. 15/2008. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, a declarat neconstituțională o reglementare similară adoptată de Guvern tot printr-o ordonanță de urgență. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008 modifica unele prevederi ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, astfel cum fusese aprobată prin Legea nr. 221/2008, reducând majorările salariale stabilite de Parlament. Curtea, prin decizia menționată, a statuat că adoptarea ordonanțelor de urgență numai în scopul contracarării unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptate de Parlament încalcă art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. Totodată, o asemenea măsură este contrară dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, coroborate cu cele ale art. 41 și art. 47 alin. (1) din Legea fundamentală. În consecință, Curtea a constatat și încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie".

Raportând cele reținute prin considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008 la prezenta cauză, Curtea observă că acestea sunt aplicabile mutatis mutandis și cu privire la situația creată prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008. Ca urmare, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 41, art. 47 alin. (1), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

De asemenea, Curtea reține că, în pofida faptului că unele dispoziții cuprinse în art. 1 pct. 2 și 3 din OUG nr. 151/2008 și-au încetat efectele, fiind norme cu aplicare limitată în timp, neconstituționalitatea constatată lovește actul normativ în ansamblul său, astfel că efectele prezentei decizii se întind și cu privire la dispozițiile legale care nu mai sunt în vigoare. O asemenea concluzie se impune, având în vedere chiar considerentele de principiu ale

Deciziei nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, prin care Curtea a stabilit că neconstituționalitatea reținută lovește întreaga ordonanță de urgență, chiar dacă unele prevederi ale sale au fost abrogate anterior pronunțării respectivei decizii.

Mai mult, Curtea a constatat că ar fi discriminatoriu ca numai unele prevederi dintr-o ordonanță de urgență să se aplice și să își producă efectele pentru perioada de până la 30 aprilie 2009 și celelalte, care vizează perioada de după 1 mai 2009, să fie neconstituționale și să își înceteze aplicabilitatea, prin efectul unei decizii de admitere, în condițiile în care art. 1 pct. 2 și 3 este lovit de același viciu de neconstituționalitate extrinsec, întrucât creșterile salariale preconizate prin Legea nr. 221/2008 nu au fost acordate nici pentru anul 2008 și nici pentru anul 2009, contrar voinței Parlamentului.

Prin art. 2 din Ordonanță de Urgență nr. 1 din 29 ianuarie 2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 60 din 30 ianuarie 2009, s-a prevăzut că la articolul 11 alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins: "a) pentru perioada 1 ianuarie - 31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a; b) pentru perioada 1 aprilie - 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;".

Potrivit art. 3 valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență.

Ulterior, prin Legea nr. 145 din 5 mai 2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 303 din 8 mai 2009 a fost aprobată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1 din 29 ianuarie 2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, cu următoarea modificare: - la articolul 1, litera e) se abrogă.

Prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009 pronunțată de Curtea Constituțională referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru

modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar sunt neconstituționale.

În motivarea deciziei se precizează că art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 continuă abordarea cuprinsă în dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, prevederi prin care au fost reduse majorările salariale la care ar fi avut dreptul personalul din învățământ în temeiul Legii nr. 221/2008 de aprobare a Ordonanței Guvernului nr. 15/2008. Considerentele cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008 sunt aplicabile mutatis mutandis și cu privire la situația creată prin adoptarea art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009.

Astfel, Curtea constată că textele menționate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 41, art. 47 alin. (1), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

În consecință, rezumând, toată această succesiune de acte normative a avut menirea de a modifica voința puterii legislative, exprimată prin Legea nr. 221/2008, prin elaborarea și adoptarea unor măsuri neconstituționale, declarate ca atare prin deciziile pronunțată de Curtea Constituțională, anterior menționate în considerente.

Dintre acestea doar OUG nr. 1/2009 a fost aprobată prin Legea nr. 145 din 5 mai 2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 303 din 8 mai 2009 a fost aprobată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1 din 29 ianuarie 2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, cu următoarea modificare: - la articolul 1, litera e) se abrogă, însă ulterior, și în privința OUG nr. 1/2009 s-a admis excepția de neconstituționalitate, așa cum anterior s-a menționat în prezentele considerente.

Potrivit dispozițiilor art. 31 alin.3 din Legea nr. 47/1992 republicată, (3) dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu

dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Din aceste dispoziții legale rezultă că deciziile Curții Constituționale produc efecte doar pentru viitor.

Ca atare, în perioada în care ele au fost în vigoare, au fost producătoare de efecte juridice, însă în limitele în care nu contravin convențiilor internaționale la care România este parte.

În acest sens, prin dispozițiile art. 20 alin.1 din Constituția României se prevede că dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Conform alin.2 din acest text dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Tribunalul a considerat că în raport de această dispoziție legală, se impune a se admite acțiunea formulată prin prisma dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, conform căreia orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa, decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

În speță, reclamantii, salariați în învățământ, au un bun în sensul protejat de Convenție, astfel cum a fost definit în practica Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru că, în opinia Tribunalului, reclamantii pot pretinde cel puțin o speranță legitimă cu privire la obținerea drepturilor referitoare la creșterile salariale, câtă vreme ele au fost aprobate prin lege, de organul legislativ suprem, iar neaplicarea în fapt a acestor măsuri este rezultatul intervenției executivului, ce a uzat, în mod neconstituțional, de procedura ordonanței de urgență, după cum s-a constatat prin deciziile Curții Constituționale, încercând să contracareze o măsură de politică legislativă.

Deciziile pronunțate de Curtea Constituțională sunt de natură să consolideze speranța legitimă a reclamantilor, aceea că drepturile lor salariale începând cu data de 01.10.2008 trebuie calculate prin utilizarea valorii de referință sectorială de 400 lei, în condițiile în care această speranță legitimă protejată de convenție ca un bun, are o bază legală generată de autoritatea legiuitoare supremă.

Altfel, nu ar mai exista garanția că voința legiuitorului materializată într-un act normativ, până la o modificare a acesteia în mod legal, generează stabilitate juridică.

Tribunalul a considerat că în condițiile în care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile din OUG nr. 136/2008, OUG nr. 151/2008 și OUG nr. 1/2009 sunt neconstituționale, reglementările prin care se tinde la

privarea de bun, reprezintă o ingerință în dreptul la un salariu mărit al reclamantilor, care nu respectă cerințele impuse de convenție, deoarece ele încalcă legea și contracarează unele măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptate de Parlament.

Mai mult decât atât Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată în mod expres prin art. 48 pct. 16 al cap. VI - Dispoziții finale din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Dacă nu ar fi fost apreciată ca producătoare de efecte juridice, nu ar mai fi trebuit abrogată expres astfel.

Chiar dacă dispozițiile OUG nr. 31/2009, nu au fost declarate neconstituționale, și au fost aprobate prin Legea nr. 259 din 7 iulie 2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 484 din 13 iulie 2009 și de asemenea, OUG nr. 41/2009 a fost aprobată prin Legea nr. 300 din 6 octombrie 2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai - decembrie 2009 Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 676 din 8 octombrie 2009, și la rândul ei nu a fost declarată neconstituțională, Tribunalul a menționat că soluția pronunțată de instanță se impune pentru următoarele motive:

Prin Decizia Nr. 106 din 4 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai - decembrie 2009 Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 146 din 5 martie 2010 a fost respinsă, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai - decembrie 2009.

Din considerentele deciziei pronunțate de Curtea Constituțională rezultă că pentru a se pronunța astfel Curtea a avut în vedere faptul că ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin

Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată în mod expres prin art. 48 pct. 16 al cap. VI - Dispoziții finale din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009.

În aceste condiții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, ca acte normative modificatoare ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, sunt și ele abrogate.

Față de această situație, având în vedere că abrogarea prevederilor legale ce constituie obiect al excepției de neconstituționalitate a intervenit ulterior sesizării Curții Constituționale, devin aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit căroră instanța de contencios constituțional se pronunță asupra "unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare".

Prin urmare, instanța de contencios constituțional nu a mai analizat cele două acte normative în funcție de criticile de constituționalitate ce au fost invocate ci s-a limitat la analizarea condițiilor de admisibilitate ale excepțiilor invocate.

În consecință, Tribunalul nu a putut să constate că și în privința acestor două acte normative subzistă aceleași temeuri afirmate de Curte în motivarea celorlalte excepții de neconstituționalitate la care s-a făcut referire în prezentele considerente, ceea ce înseamnă că până la data de 31.12.2009, data abrogării exprese a OG nr. 15/2008 subzistă și speranța legitimă a reclamantilor de a li se achita drepturile salariale în forma inițial adoptată.

De altfel, în considerentele deciziei nr. 989/2009 Curtea Constituțională a menționat: „Prevederile art.1 pct.2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.151/2008 reduc, în mod substanțial, majorările salariale la care ar fi avut dreptul personalul din învățământ în temeiul Legii nr.221/2008 de aprobare a Ordonanței Guvernului nr.15/2008. Curtea Constituțională, prin Decizia nr.1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.804 din 2 decembrie 2008, a declarat neconstituțională o reglementare similară adoptată de Guvern tot printr-o ordonanță de urgență. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr.136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008 modifica unele prevederi ale Ordonanței Guvernului nr.15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr.221/2008, reducând majorările salariale stabilite de Parlament. Curtea, prin decizia menționată, a statuat că adoptarea ordonanțelor de urgență numai în scopul contracarării unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptată de Parlament încalcă art.1 alin.(4), art.61 alin.(1) și art.115 alin.(4) din Legea fundamentală. Totodată, o asemenea măsură este contrară dispozițiilor art.115 alin.(6) coroborate cu cele ale art.41 și art.47 alin.(1) din Constituție. În consecință, Curtea a constatat și încălcarea prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5), potrivit căroră, În România,

respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie" și că "deși unele dispoziții cuprinse în art.1 pct.2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.151/2008 și-au încetat efectele, fiind norme cu aplicare limitată în timp, neconstituționalitatea constatată lovește dispozițiile legale în ansamblul său, astfel că efectele prezentei decizii se întind și cu privire la textele legale care nu mai sunt în vigoare. O asemenea concluzie se impune având în vedere chiar considerentele de principiu ale Deciziei nr.1.221 din 12 noiembrie 2008, prin care Curtea a stabilit că neconstituționalitatea reținută lovește întreaga ordonanță de urgență, chiar dacă unele prevederi ale sale au fost abrogate anterior pronunțării respectivei decizii."

Mai mult, Curtea a constatat că „ar fi discriminatoriu ca numai unele prevederi dintr-o ordonanță de urgență să se aplice și să își producă efectele pentru perioada de până la 30 aprilie 2009 și celelalte care vizează perioada de după 1 mai 2009 să fie neconstituționale și să își înceteze aplicabilitatea, prin efectul unei decizii de admitere, în condițiile în care art.1 pct.2 și 3 este lovit de același viciu de neconstituționalitate extrinsec, întrucât creșterile salariale preconizate prin Legea nr.221/2008 nu au fost acordate nici pentru anul 2008 și nici pentru anul 2009, contrar voinței Parlamentului."

Mai este de menționat în cadrul analizei acțiunii precizate a reclamantilor, sub aspectul speranței legitime a reclamantilor, invocată de acestia în precizările din 19.05.2010, pe lângă faptul că o lege adoptată de autoritatea legislativă supremă, Parlamentul, a stabilit creșterea în mod legal a salariilor reclamantilor, și faptul că abrogarea(modificarea) pornită sistematic de Guvern(dar constatându-se neconstituționalitatea ordonanțelor de urgență demarate în acest sens de Guvern, de către Curtea Constituțională), a început în condiții de ambiguitate normativă națională cu privire la data la care la care OUG 136/2008 (primul act de abrogare) a intrat în vigoare, contrar art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la CEDO referitor la cerințele de accesibilitate și previzibilitate a "legii". Sub incidenta art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la CEDO, invocat de reclamanti în acțiunea precizată se reține că Legea nr. 221/2008 a și început a-și produce efecte înainte de prima abrogare a sa prin OUG 136/2008, pentru că aceasta OUG a intervenit după intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2008. Legea nr. 221/2008 a fost publicată în M. Of. la data de 28/10/2008. Potrivit art. 78 din Constituție". Legea se publica în Monitorul Oficial al României și intra în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o data ulterioară prevăzută în textul ei"(în speță că Legea nr. 221/2008- la 1.11.2009). Potrivit art. 115 din Constituție " 4) Guvernul poate adopta ordonante de urgenta numai în situații extraordinare a caror reglementare nu poate fi amanată, având obligația de a motiva urgenta în cuprinsul acestora; (5) Ordonanta de urgenta intra în vigoare numai după depunerea sa spre dezbatere în procedura de urgenta la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României." Văzându-se art. 115 alin. 5 coroborat cu art. 78 din Constituție, se reține că OUG nr. 136/2008,

publicată în Monitorul Oficial la 31.10.2009, a intrat în vigoare la 4.11. 2009, OG nr. 24/2000 privind tehnica legislativă neputând modifica dispozițiile Constituției pentru că art. 115 din Constituție subînțelege textul art. 78 din Constituție, nu îl exclude, spunând doar că ordonanța de urgență intră în vigoare după publicarea în Monitorul Oficial, adică potrivit art. 78 privind "legea" lato sensu, ca act normativ, la 3 zile după această publicare.

Prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009 pronunțată de Curtea Constituțională s-a constatat că dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 sunt neconstituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 31 alin.3 din Legea nr. 47/1992 republicată, (3) dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Se retine astfel ca, în perioada în care ele au fost în vigoare, au fost producătoare de efecte juridice, însă în limitele în care nu contravin convențiilor internaționale la care România este parte, în baza prevederilor art. 20 alin.1 și 2 din Constituția României conform carora dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte iar dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Conform dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, cărora orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa, decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

În practica CEDO, s-a statuat ca noțiunea de bunuri în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, cuprinde atât bunuri actuale cât și valori patrimoniale, creanțe, în situația în care titularul demonstrează că acestea au o bază suficientă în dreptul intern și în virtutea cărora reclamantul poate pretinde cel puțin o speranță legitimă în exercitarea efectivă a dreptului său.

În speță, reclamantii, salariați în învățământ, fiind beneficiarii dispozițiilor OG nr.15/2008, așa cum a fost aprobată prin Legea nr.221/2008, au un bun în sensul protejat de Convenție, astfel cum a fost definit în practica Curții Europene a Drepturilor Omului, având în vedere că aceștia pot pretinde cel puțin o speranță legitimă cu privire la obținerea

drepturilor referitoare la creșterile salariale, câtă vreme ele au fost aprobate prin lege, de organul legislativ suprem, iar neaplicarea în fapt a acestor măsuri este rezultatul intervenției executivului, care, prin ordonanțe succesive a contracarat măsurile legislative dispuse de Parlament.

Speranța legitimă a reclamantilor în sensul că drepturile lor salariale începând cu data de 01.10.2008 trebuie calculate prin utilizarea valorii de referință sectorială de 400 lei a reclamantilor este întărită și de deciziile pronunțate de Curtea Constituțională, în condițiile în care această speranță legitimă protejată de convenție ca un bun, are o bază legală generată de autoritatea legiuitoare supremă.

Privarea de bun, potrivit art.1 din Protocol, este posibilă dacă această este prevăzută de lege și dacă este impusă de o cauză de utilitate publică iar pentru ca o ingerință să fie legală, trebuie să fie prevăzută de lege și să păstreze un just echilibru între cerințele interesului general al comunității și imperativele apărării dreptului la respectarea bunurilor reclamantilor (cauza Viasu contra României).

În speță, s-a constatat că, Curtea Constituțională a considerat că normele emise de Guvern și care constituie o ingerință în dreptul la majorările salariale convenite reclamantilor încalcă legea și se tinde la contracararea măsurilor de politica legislativă în domeniul salarizării adoptate de Parlament.

Instanța a constatat că în condițiile în care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile din OUG nr. 136/2008, OUG nr. 151/2008 și OUG nr. 1/2009 sunt neconstituționale, reglementările prin care se tinde la privarea de bun, reprezintă o ingerință în dreptul la un salariu mărit al reclamantilor, care nu respectă cerințele impuse de convenție, deoarece ele încalcă legea și contracarează unele măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptate de Parlament.

Chiar dacă dispozițiile OUG nr. 31/2009 și OUG nr. 41/2009 nu au fost declarate neconstituționale, se retine că soluția pronunțată de instanță se impune având în vedere ca prin Decizia Nr. 106 din 4 februarie 2010 a Curții Constituționale a fost respinsă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, ca devenita inadmisibilă.

În aceste condiții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, ca acte normative modificatoare ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, sunt și ele abrogate.

Față de această situație, având în vedere că abrogarea prevederilor legale ce constituie obiect al excepției de neconstituționalitate a intervenit ulterior sesizării Curții Constituționale, devin aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit căroră instanța de contencios constituțional se pronunță asupra "unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare".

Prin urmare, instanța de contencios constituțional nu a mai analizat cele două acte normative în funcție de criticile de constituționalitate ce au fost invocate ci s-a limitat la analizarea condițiilor de admisibilitate ale excepțiilor invocate.

În consecință, Tribunalul a considerat că și în privința acestor două acte normative subzistă aceleași temeuri afirmate de Curte în motivarea celorlalte excepții de neconstituționalitate la care s-a făcut referire în prezentele considerente, ceea ce înseamnă că până la data de 31.12.2009, data abrogării exprese a OG nr. 15/2008 subzistă și speranța legitimă a reclamantilor de a li se achita drepturile salariale în forma inițial adoptată.

Pe de alta parte, instanța a constatat că în acest sens este și Decizia în interesul legii nr. 3/04.04.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție care a stabilit ca dispozițiile OG nr.15/2008, astfel cum a fost aprobată și modificată prin legea nr.221/2008, constituie temei legal pentru diferența dintre drepturile salariale convenite funcțiilor didactice potrivit acestui act normativ și drepturile salariale efectiv încasate, cu începere de la 1 octombrie 2008 și până la data de 31.12.2009.

De asemenea, având în vedere considerentele de mai sus și faptul că intervenientul, Ionescu Adrian Mihai a făcut dovada calității de salariat al Universității Politehnică București, instanța a admis și cererea de intervenție în interes propriu formulată de această.

În ceea ce privește cererea de chemare în garanție a MECTS s-a dispus admiterea acesteia, ca urmare a admiterii acțiunii principale, deoarece sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 60 Cod de procedură civilă, conform cărora partea poate să cheme în garanție o altă persoană împotriva căreia ar putea să se îndrepte, în cazul când ar cădea în pretenții cu o cerere în garanție sau în despăgubire, câtă vreme acțiunea principală a fost admisă și pârâta a căzut în pretenții.

Împotriva acestei sentințe, a declarat recurs în termen legal și motivat pârâta Ministerul Educației Cercetării Tineretului și Sportului, criticând sentința pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului, întemeiat în drept pe dispozițiile art.304 pct.4 și 9 și art.304¹ C.pr.civ., recurentul a susținut că în mod neîntemeiat instanța de fond a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

O parte poate fi menținută în proces în situația în care există raporturi juridice care să conducă la obligarea acesteia pentru a îndeplini obiectul dedus judecății.

Instanța de fond, deși a reținut care sunt prevederile legale aplicabile în speță, le-a interpretat în mod greșit, fiind astfel incidente prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă. Tocmai din prevederile legale reținute de instanța de fond reiese cu certitudine că Ministerul Educației, cercetării, tineretului și Sportului nu are calitate procesuală pasivă.

Având în vedere solicitările reclamantei și raportat la atribuțiile Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, conform

prevederilor art. 121 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și H.G. nr.536/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare, "Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului este autoritate publică și este abilitat să urmărească, să controleze aplicarea și respectarea reglementărilor legale în domeniul învățământului superior și să aplice, dacă este cazul, sancțiuni. De asemenea, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului controlează modul în care universitățile își exercită autonomia universitară, își asumă misiunea generală și pe cea proprie și își exercită răspunderea publică", drept pentru care, instituția noastră nu poate avea calitate procesuală pasivă.

Reclamanta nu justifică calitatea procesuală pasivă a Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, raportat la capetele de cerere, obligație care își are temeiul în art. 112 Cod de procedură civilă. Astfel, reclamanta solicită obligarea părâtelor la calculul și plata diferențelor de drepturi salariale efectiv încasate și cele convenite începând cu data de 01.10.2008 până la 31.12.2009, în conformitate cu prevederile Legii nr.221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, deși, total inadmisibil, după expunerea motivelor, solicită aceste sume "începând cu 1 octombrie 2008 până la data efectivă a plății", fără să țină cont de modificările ulterioare care se aflau în vigoare la data plății drepturilor salariale.

Între Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și cadrele didactice nu există nici un fel de raporturi juridice de muncă cu atât mai mult nu există nici obligații din partea acestuia cu privire la calcularea și plata salariilor acestora.

Prin definiție, raporturile juridice de muncă au caracter intuitiviu persoane, presupun existența numai a două părți contractante spre deosebire de raporturile juridice civile și cele comerciale.

Calitatea de angajator, așa cum este definită această noțiune la art. 10 și art. 14 din Legea nr. 53/2003 Codul muncii, republicată, o are numai conducătorul instituției de învățământ superior, raportat la prevederile.

Potrivit prevederilor Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului are calitate de organ de specialitate al: administrației : publice centrale cu funcții publice specifice care implica exercițiul autorității de stat și funcții de conducere, îndrumare și control.

În nici un caz Ministerul nu are calitate de angajator față de cadre didactice întrucât, nu poate, conform principiului specialității capacității de folosință (nu desfășoare proces instructiv educativ), încheia contracte individuale de muncă cu personalul didactic de predare, nu are competența de a recalcula salarii și implicit nici de a plăti salarii.

Tot dispozițiile legale - Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, ne indică faptul că această calitate de angajator o are instituția de învățământ superior, și anume:

potrivit art. 286 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului nu poate decide asupra numărului de posturi pentru personalul didactic și de cercetare auxiliar, deoarece acesta se stabilește de senatul universitar, în funcție de bugetul și specificul instituției, al facultății, al programului de studii, al departamentului sau al școlii doctorale;

potrivit art. 293 coroborat cu art. 297 din Legea educației naționale nr.1/2011, cu modificările și completările ulterioare, ocuparea posturilor didactice și încadrarea pe post sunt de competența universităților, cu respectarea legislației în vigoare, a metodologiei-cadru stabilită de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și a metodologiei proprii, aprobată de către senatul universitar.

Astfel, urmărind procedura de ocupare a posturilor didactice din învățământul superior, se poate observa faptul că, Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului nu are calitate procesuală pasivă, deoarece organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor didactice vacante este de competența instituției de învățământ, iar efectul ocupării posturilor didactice vacante este încheierea contractului individual de muncă cu angajatorul, respectiv cu această instituție de învățământ superior.

În al doilea rând, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului nu este ordonator de credite pentru finanțarea învățământului superior de stat întrucât, potrivit art. 40 alin. (2) lit.c din Legea nr. 53/2003 Codul muncii, republicată, instituțiile de învățământ superior, în calitate de angajator au obligația să acorde salariaților toate drepturile salariate ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractul individual de muncă.

În această calitate, instituțiile de învățământ superior, calculează și stabilesc drepturile salariale, iar în baza autonomiei universitare asigură și fondurile necesare plății acestora potrivit art.123 alin.2 din Legea educației naționale nr.1/2011, cu modificările și completările ulterioare, "autonomia universitară dă dreptul comunității universitare să își stabilească misiunea proprie, strategia instituțională, structura, activitățile, organizarea și funcționarea proprie, gestionarea resurselor materiale și umane, cu respectarea strictă a legislației în vigoare".

În conformitate cu dispozițiile art.223 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, veniturile instituțiilor de învățământ superior de stat sunt utilizate de acestea în condițiile autonomiei universitare, în vederea realizării obiectivelor care le revin în cadrul politicii statului din domeniul învățământului și cercetării științifice universitare.

Așadar, în baza autonomiei financiare, instituțiile de învățământ superior stabilesc bugetul de venituri și cheltuieli, iar rectorii sunt direct responsabili de alocarea resurselor instituției, prioritar spre departamentele și structurile cele mai performante (art. 223 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare).

Acest buget de venituri și cheltuieli asigură resursele financiare pentru realizarea obiectivelor cuprinse în planul strategic al fiecărei instituții de învățământ.

Potrivit art. 8 și art. 21 alin. (5) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, instituția de învățământ superior, în calitate de ordonator de credite, trebuie să elaboreze bugetul în conformitate cu prevederile imperative din această lege prin „inclusiunea în totalitate, a veniturilor și cheltuielilor, în sume brute, deci inclusiv a cheltuielilor de personal (salarii, CAS, deplasării interne și internaționale).

Veniturile acestei instituții de învățământ superior, în conformitate cu dispozițiile art. 223 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, se compun din sume alocate de la bugetul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, pe bază de contract pentru finanțarea de bază, finanțarea complementară și finanțarea suplimentară, precum și din venituri proprii, din alte surse.

În conformitate cu dispozițiile art. 223 alin. (4) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, finanțarea de bază se asigură de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, pe bază de contract instituțional încheiat între Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și această instituție de învățământ superior, prin granturi de studii calculate pe baza costului mediu per student echivalent, per domeniu, per cicluri de studiu și per limbă de predare.

Din coroborarea dispozițiilor legale sus menționate, rezultă cu certitudine că, finanțarea de bază se acordă sub formă de sumă globală de la bugetul de stat, urmând ca în temeiul autonomiei universitare veniturile alocate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, să fie utilizate de instituția de învățământ superior, care are un drept de gestiune asupra acestei sume.

Prin urmare, Ministerul Educației Cercetării Tineretului și Sportului nu are calitate procesuală în cauză, întrucât gestionarea fondurilor alocate de la bugetul de stat se realizează conform autonomiei universitare, iar Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, a asigurat plata tuturor drepturilor bănești, universitatea având sarcina să repartizeze, să gestioneze sumele alocate din bugetul de stat cu această destinație.

Aceste aspecte nu au fost analizate de către instanța de fond și, pe cale de consecință, nu a argumentat respingerea acestora.

Cea de-a doua critică se referă la greșita interpretare a legii pe care instanța de fond a făcut-o în dezlegarea pricinii, fiind incidente prevederile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă.

Instanța de fond, în mod nelegal, a încălcat un principiu fundamental de drept, acela al neretroactivității legii.

Astfel, instanța de fond a ignorat în mod evident cadrul legislativ în vigoare la data efectuării plății drepturilor salariale și anume faptul că OG nr. 15/2008, aprobată cu modificări de Legea nr. 221/2008 a fost modificată și completată. Prin urmare, în mod temeinic și legal, salariile reclamantei au fost acordate în baza OG. nr.15/2008, astfel cum a fost modificată și completată. Reclamantul a solicitat plata drepturilor salariale în baza Legii nr.221/2008 fără să țină cont de modificările ulterioare care se aflau în vigoare la data plății drepturilor salariale.

Menționăm faptul că potrivit prevederilor art. 11(3) din legea nr. 47/1992 cu modificările și completările ulterioare, deciziile Curții Constituționale prin care au fost declarate neconstituționale prevederile OUG.nr.136/2008, O.U.G. nr.151/2008, O.U.G. nr. 1/2009 sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Prin urmare, solicită să se rețină faptul că la data la care s-au achitat drepturile salariale pe anul 2008 cele două ordonanțe de urgență erau în vigoare, pentru perioada respectivă au produs efectele pentru care au fost emise, astfel că în mod legal salarizarea s-a efectuat potrivit coeficienților prevăzuți în aceste ordonanțe.

Este nefondată și lipsită de orice logică juridică concluzia instanței de fond conform căreia salariile reclamantului trebuiau plătite conform Legii nr. 221/2008 în forma inițială, nemodificată.

Dacă drepturile salariale ar fi acordate astfel cum au fost solicitate de către reclamantă s-ar aplica în mod retroactiv deciziile Curții Constituționale; situație ce contravine prevederilor art. 11 din Legea nr.47/1992".

Știind că, instanța de judecată are competența să judece cererea raportat la actele normative în vigoare la data efectuării plății drepturilor salariale, verificând astfel dacă dreptul pretins este exercitat în limitele sale interne de ordin material și juridic, respectiv este recunoscut și ocrotit de lege, actual, considerațiile reclamantilor privind drepturile convenite în baza Legii nr. 221/2008 sunt neîntemeiate, deoarece niciuna din condițiile menționate mai sus nu sunt îndeplinite.

Menționează faptul că O.U.G. nr. 31/2009 și O.U.G. nr. 41/2009 prin care, de asemenea, a fost modificată OG nr.15/2008, au fost în vigoare și și-a produs efectele până la data de 1 ianuarie 2010, dată la care au intrat în vigoare prevederile Legii nr. 330/2009, astfel încât salarizarea personalului didactic s-a efectuat în conformitate cu legislația aflată în vigoare. De altfel, învederează și faptul că a fost respinsă excepția de neconstituționalitate invocată împotriva acestor acte normative de către Curtea Constituțională., prin Decizia nr.105/04.02.2010 și Decizia 106/04.02.2010 (atașate la dosarul cauzei).

O a treia critică pe care o aduce sentinței este aceea că instanța de fond ignoră cadrul legal aplicabil referitor la salarizarea personalului didactic pentru perioada 01.04.2009-31.12.2009 (OUG nr. 31/2009 și OUG nr.

41/2009, aflate în vigoare) și dispune obligarea la plata diferențelor salariale în baza unei legi care nu mai este în vigoare în forma pe care aceasta o ia în considerare! Prin această măsură vădit nelegală instanța de fond își depășește atribuțiile, substituindu-se legiuitorului și creând un alt cadru legislativ pentru plata salariilor, fiind astfel incidente dispozițiile art. 304 (4) Cod procedură civilă.

Prin aplicarea unui alt coeficient pentru perioada 01.04.2009-31.12.2009, decât cel prevăzut în OUG nr. 31/2009 și OUG nr. 41/2009, (aflate în vigoare la dat pronunțării instanței de fond), instanța de fond a încălcat principiul constituțional al separației puterilor în stat, substituindu-se Curții Constituționale. Astfel, pe de o parte instanța de fond reține principiul separației puterilor în stat în raportul dintre Guvern (putere executivă) și Parlament (putere legislativă), dar pe de altă parte ignoră, în mod nelegal, același principiu neținând cont de o prevedere legală aflată în vigoare, constatând în mod implicit (după cum rezultă din considerentele sentinței) neconstituționalitatea unor ordonanțe de guvern fără a avea acest drept.

Este inadmisibil ca o instanță de judecată să se raporteze la Legea nr.221/2008, lege care nu s-a mai aplicat în perioada aprilie 2009-decembrie 2009.

În mod greșit instanța de fond a Interpretat considerentele Deciziei Curții Constituționale prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor OUG nr.31 și OUG nr.41/2009.

În perioada aprilie 2009- decembrie 2009 erau în vigoare OUG nr. 31 și OUG nr.41/2009. Mai mult aceste ordonanțe" au fost aprobate și prin lege de către Parlamentul României. într-adevăr la data la care Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității OUG 31 și OUG nr.41/2009, aceste acte nu mai erau în vigoare și de aceea s-a respins excepția ca și inadmisibilă. însă pentru perioada aprilie - decembrie 2009 acesta era cadrul legal în funcție de care s-a realizat salarizarea cadrelor didactice.

Instanța de fond a reținut că excepțiile de neconstituționalitate ale. OUG 31/2009 și 41/2009 au fost respinse de către Curtea Constituțională prin Decizia 355/2010, întrucât deveniseră inadmisibile ca urmare a abrogării lor prin Legea nr.330/2009.

În contextul în care OUG nr.31/2009 și OUG nr.41/2009 nu au fost declarate neconstituționale, ci au constituit cadrul legal aplicabil în perioada aprilie 2009- decembrie 2009, ne întrebăm de ce au fost ignorate de către instanța de fond? De ce s-a trecut peste voința legiuitorului constituant, ceea ce este inadmisibil pentru un stat de drept unde legiferarea este de competența strict a puterii legiuitoare și nu a puterii judecătorești.

Dacă ar fi pronunțat o hotărâre temeinică și legală instanța de fond ar fi observat că aceste acte au relevanță în cauză pentru că au fost actele normative aplicabile în perioada aprilie 2009-decembrie 2009.

În mod nelegal instanța de fond se raportează la hotărâri judecătorești, pentru a crea cadru legal soluției dată într-un stat de drept, unde potrivit legii

supreme activitatea de legiferare nu aparține instanței de judecată, instanța de fond se raportează nu la lege ci la hotărâri judecătorești pentru a-și motiva soluția.

Prin întâmpinările formulate, intimata Federația Națională Sindicală „Alma Mater” și intervenientul Ionescu Mihai Adrian, au solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

Analizând recursul declarat prin prisma motivelor de recurs formulate, precum și în baza art.304¹ Cod procedură civilă, în raport de actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Critica recurentului privind respingerea în mod eronat de către prima instanță a excepției lipsei calității procesuale pasive a acestuia va fi respinsă ca neîntemeiată, în mod corect instanța de fond, în considerarea faptului că acțiunea vizează plata unor drepturi de natură salarială, a apreciat că legitimarea procesuală pasivă în calitate de pârât a Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, este generată de calitatea sa de ordonator de credite.

S-au avut astfel în vedere în mod corect dispozițiile art. 171 alin.1 din Legea nr. 84/1995 potrivit cărora instituțiile de învățământ superior de stat funcționează ca instituții finanțate din fondurile alocate de la bugetul de stat și din alte surse, potrivit legii iar potrivit alin.2 veniturile acestor instituții se compun din sume alocate de la bugetul Ministerului Educației Naționale, pe bază de contract, pentru finanțarea de bază și finanțarea complementară, realizarea de obiective de investiții, fonduri pentru burse și protecția socială a studenților, precum și din venituri proprii, dobânzi, donații, sponsorizări și taxe percepute în condițiile legii de la persoane fizice și juridice, române sau străine, și din alte surse. Aceste venituri sunt utilizate de instituțiile de învățământ superior, în condițiile autonomiei universitare, în vederea realizării obiectivelor care le revin în cadrul politicii statului din domeniul învățământului și cercetării științifice universitare.

Prin dispozițiile art.216 alin.1 din Legea nr. 1/2011, s-a prevăzut că statul își exercită atribuțiile în domeniul învățământului superior prin intermediul Parlamentului, Guvernului și Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

Prevederile alin.2 lit. g din același text de lege sunt în sensul că Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului are atribuția de a elabora și propune proiectul de buget pentru învățământul superior, ca parte a bugetului educației și bugetului cercetării.

Bugetele de venituri și cheltuieli ale instituțiilor de învățământ superior de stat se aprobă de Ministerul Educației, după adoptarea bugetului de stat, prin ordin al ministrului.

Față de dispozițiile legale mai sus indicate, rezultă că, în mod corect instanța de fond a respins excepția invocată, apreciind că Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului are calitate procesual pasivă în cauză.

Nu poate fi reținută nici critica referitoare la principiul neretroactivității legii, articolul 11 alin.3 din Legea nr.47/1992 invocat de către recurent, potrivit

căruia, de la data publicării, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor neputând fi interpretat în sensul că, în situația în care se solicită acordarea unor drepturi pentru o perioadă în care erau în vigoare prevederi ce au fost declarate neconstituționale, instanța ar avea obligația de a dispune respingerea acțiunii în baza respectivelor prevederi, deoarece aceasta ar însemna ca o instanță de judecată să-și întemeieze soluția pe dispoziții legale declarate neconstituționale.

Va fi respinsă ca neîntemeiată și critica potrivit căreia instanța de fond a ignorat cadrul legal aplicabil referitor la salarizarea personalului didactic pentru perioada 01.04.2009-31.12.2009, reținându-se sub acest aspect următoarele:

O.G. nr.15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu nr. 82 din 1.02.2008, acest act normativ fiind aprobat cu modificări prin Legea nr.221/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.730 din 28.10.2008.

Instanța de contencios constituțional, prin decizia nr.1221/12.11.2008, a constatat că dispozițiile actului normativ ulterior, respectiv cele ale O.U.G nr.136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008, sunt neconstituționale, iar prin decizia nr. 842/2.06.2009, a admis excepția de neconstituționalitate a art. I pct. 2 și 3 din O.U.G. nr. 151/2008, pentru aceleași considerente care au stat la baza deciziei nr.1221/12.11.2008, și, în fine, prin decizia nr. 989/30 iunie 2009, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. I pct.2 și 3 din O.U.G. nr.151/2008, precum și neconstituționalitatea prevederilor art.2 și 3 din O.U.G nr.1/2009, privind unele măsuri în domeniul salarizării în sectorul bugetar.

În considerentele deciziei nr. 842/2.06.2009, raportându-se la decizia anterioară cu nr.1221/12.11.2008, Curtea Constituțională, a subliniat caracterul neconstituțional al procedurii la care a recurs executivul, prin emiterea unor ordonanțe de urgență succesive, al căror scop a fost contracararea unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptată de Parlament.

La data de 01.04.2009 a fost publicat[OUG nr.31/01.04.2009 iar la data de 30.04.2009 a fost publicată OUG nr.41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai-decembrie 2009.

Însă, atât prin dispozițiile art.2 și 3 din OUG nr.1/2009 cât și prin dispozițiile art.2 și 3 din OUG nr.31/2009 și dispozițiile art.2 din OUG nr.41/2009 se reglementează modificări ale unor prevederi introduse prin art.I pct.2 și 3 din OUG nr.151/2008, prevederi a căror neconstituționalitate a fost constatată de către Curtea Constituțională dar în condițiile în care modificările aduse de OG nr.15/2008 prin dispozițiile art.I pct.2 și 3 din OUG nr.151/2008 nu-și mai produc efectele, fiind suspendate de drept, nici modificările aduse prin acte normative ulterioare unor prevederi legale suspendate de drept nu pot produce efecte.

Curtea consideră astfel că, în raport de constatarea, prin decizii succesive de către Curtea Constituțională a neconstituționalității modificărilor

aduse de executiv Ordonanței Guvernului nr.15/2008, așa cum aceasta fusese aprobată prin Legea nr.221/2008, actul normativ invocat de reclamant ca temei al cererii de chemare în judecată, respectiv O.G nr.15/2008, a rămas în vigoare în forma în care acesta a fost aprobat prin Legea nr.221/2008 și, în consecință, trebuie să i se dea eficiență.

Pentru considerentele arătate, Curtea, în baza art.312 Cod procedură civilă, va respinge, ca nefondat, recursul.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge, ca nefondat, recursul formulat de recurentul-pârât **MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI**, împotriva sentinței civile nr.9514 din 31.10.2011, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr.33399/3/2011, în contradictoriu cu intimatul intervenient în nume propriu **IONESCU ADRIAN MIHAI**, intimata – reprezentant legal **FEDERAȚIA NAȚIONALĂ SINDICALĂ "ALMA MATER"** și intimata-pârâtă **UNIVERSITATEA POLITEHNICĂ DIN BUCUREȘTI**.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 27.04.2012.

PREȘEDINTE

Daniela Elena
Oprîș

JUDECĂTOR

Carmen Georgiana
Comșa

JUDECĂTOR

Alina Bogdana
Orășeanu

GREFIER

Florica Voinea

Red.: C.G.C.

Dact.: A.C./2ex.

22.05.2012

Jud. fond: Mihaela Dragu